

Arrest

**nr. 168 257 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DEVRIENDT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die samen met haar twee zonen op 7 september 2015 België is binnengekomen, diende op 8 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 17 februari 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 17 februari 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 28/12/2015

U werd, met de hulp van een tolk die het Arabisch machtig is, gehoord op het Commissariaat-generaal op 28 januari 2016, van 9.08 uur tot 13.13 uur. Uw raadsman, mr. T. Devriendt, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger van soennitisch Arabische origine te zijn, afkomstig uit Bagdad, Irak. U woonde er samen met uw echtgenoot en twee minderjarige kinderen. U gaf les aan een technische middelbare school; uw man was vastgoedmakelaar. In 2013 kocht uw man een huis in de stad met de bedoeling het te laten opmaken en dan door te verkopen. Hij kwam met de vrouw van wie uw man dacht dat het haar eigendom was, overeen dat zij nog enkele maanden het huis mocht huren. Na de overeenkomst bleek evenwel dat het huis verbeurdverklaard was en het geen eigendom was van de vrouw. Na een rechtszaak die ongeveer een jaar duurde, besliste de rechtbank dat het huis officieel eigendom was van uw man. Ondertussen was echter ook duidelijk geworden dat de vrouw het huis niet voor zichzelf had gehuurd maar dat andere personen dit betrokken. Toen uw man eiste dat zij uit het huis zouden vertrekken, weigerden zij dit. Van de burens vernam uw man dat deze personen lid waren van de sjiiitische militie Jaish al-Mahdi. Uw man stapte opnieuw naar de rechtbank om deze personen te dwingen het huis te ontruimen. De rechtbank besliste in zijn voordeel in februari of maart 2015. Toen uw man dit vonnis voorlegde aan de bewoners, dreigden ze ermee uw man te doden en de kinderen te ontvoeren. Een aanbod van geld en bemiddeling via de clan hadden geen effect. Uw man deed hierna aangifte bij de politie.

In dezelfde periode kende u problemen op het werk. Bij de examenperiode van april 2015 was een student niet geslaagd voor de vakken die u hem gaf. Hierdoor mocht hij zijn eindexamen niet afleggen. Andere docenten hadden hem, hoewel hij een slechte student was, toch voldoende gegeven. De student stapte naar de directeur, die u op de zaak aansprak. Hij vroeg u of u de student in kwestie niet kon helpen. U weigerde om zijn punten op te trekken. U had al die jaren uw plicht als docent gedaan en u nooit laten omkopen of beïnvloeden. De directeur, die wist dat de familie van de jongen tot Jaish al-Mahdi behoorde, vroeg u of u besepte van welke groepering zij lid waren maar u liet verstaan dat u zich niet laat afschrikken. De volgende dag kwam de jongen met zijn broer en diens vrienden naar u thuis. U werd door hen bedreigd, waarbij er gerefereerd werd naar uw soennitische achtergrond. De directeur belde u dezelfde dag op. U vertelde hem dat u bedreigd was. U verliet kort erna uw huis en trok met uw gezin in bij uw dochter, die in een andere wijk in Bagdad woont. Op 21 juli 2015 verlieten u, uw man en de kinderen Irak en reisden per vliegtuig naar Ankara, Turkije. U reisde van daaruit met de kinderen op clandestiene wijze verder naar België, waar u arriveerde op 7 september 2015 en de volgende dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten neer: de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw zonen, onvolledige kopieën van jullie internationale paspoorten, uw kieskaart, jullie rantsoenkaart, uw lidkaarten van de onderwijsvakbond en ingenieursvakbond, de woonstbewijzen van uw man, uw diploma, een kopie van het diploma van uw man, een vertaling van jullie huwelijksakte, enveloppes en een afschrift van een klacht bij de politie.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u en uw gezin bedreigd waren door leden van de sjiiitische militie Jaish al-Mahdi (hierna JaM). Uw man had bedreigingen ontvangen omdat hij leden van deze militie wilde dwingen om een huis dat hij gekocht had en waarin deze personen verbleven, te ontruimen. U was op uw beurt bedreigd door familieleden van een student die eveneens lid waren van deze militie omdat u de jongen niet had laten slagen voor examens in zijn laatste studiejaar waardoor hij niet deel mocht nemen aan het eindexamen. Bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest u voor uw leven omwille van deze problemen. (CGVS d.d.28/01/2016, p.12, 13, 25)

Omwille van de onderstaande redenen blijkt er evenwel geen gepersonaliseerd en objectief risico voor uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Wat betreft de problemen die u gekend zou hebben op uw werk, dient vooreerst vastgesteld te worden dat er meerdere inconsistenties in uw verklaringen werden vastgesteld.

Omdat uit uw verklaringen bleek dat de oorzaak van deze problemen lag in uw weigering om een student te laten slagen voor de twee vakken die u gaf – waardoor hij het eindexamen niet kon meedoen – werd u bevestigd over het puntensysteem op uw school. Aanvankelijk gaf u aan dat een laatstejaarsstudent zeven vakken heeft en dat hij voor minstens vijf vakken moet slagen om mee te kunnen doen aan het eindexamen. U stelde hierbij ook dat de student in kwestie voor geen enkel vak geslaagd was. (CGVS, p.14) In deze door u geschetste situatie zou de student bijgevolg niet geslaagd zijn, ongeacht of u op zijn eis om hem te laten slagen voor uw vakken zou ingaan. Toen u hiermee geconfronteerd werd, wijzigde u uw verklaringen. Eerst stelde u dat de andere vakken gemakkelijker waren en dat hij het ook probeerde bij de andere docenten. (CGVS, p.20) Zelfs bij de aanvankelijke confrontatie gaf u dus niet expliciet aan dat andere docenten hem voldoende hadden gegeven ondanks het feit dat hij voor alle vakken slechte punten zou hebben behaald. Dit laatste deed u pas toen u hierover verder bevestigd werd. Officieel zou de student voor vijf vakken geslaagd zijn. (CGVS, p.20-21) Ten eerste is dit tegenstrijdig met uw aanvankelijke verklaring als zou hij voor alle

vakken gebuisd zijn. Gevraagd waarom u aanvankelijk dan niet had gezegd dat hij officieel voor alle andere vakken geslaagd was, kon u geen afdoende verklaring bieden. U bleef volhouden dat de andere docenten de student extra punten hadden toegekend (CGVS, p.22), hetgeen geen verklaring biedt voor uw aanvankelijke verklaringen waarbij u dit op geen enkele wijze had vermeld. Ten tweede, zelfs indien de student in kwestie inderdaad voor de overige vakken geslaagd zou zijn geweest, dan zou dit volgens het systeem dat u aanvankelijk had geschetst (supra) betekenen dat hij alsnog het eindexamen mee kon doen. Plotseling wijzigde u ook op dit punt uw verklaringen. U stelde dat de vakken die u gaf, in tegenstelling tot de andere, “basisvakken” waren waarvoor men geslaagd moest zijn om te kunnen deelnemen aan het eindexamen. (CGVS, p. 20-21) Ook dit had u aanvankelijk niet verteld. U wijzigde met andere woorden uw verklaringen telkens er onlogische elementen in uw relaas waren. Deze inconsistenties raken aan de kern van dit probleem. Immers, door hierover geen consistente verklaringen af te leggen maakt u het onmogelijk om uw rol in deze zaak, alsook het belang dat de student en diens familie er bij zouden hebben gehad om u te bedreigen correct in te schatten.

Daarnaast waren ook uw verklaringen met betrekking tot de contacten die u zou hebben gehad nadat u de student had geconfronteerd met zijn punten, niet consistent. Aanvankelijk gaf u aan dat u na deze dag nog telefonisch gesproken had met de directeur. (CGVS, p.20) Toen u later werd gevraagd wanneer u voor het laatst contact had met de directeur, stelde u dan weer dat dit was op de dag dat u de resultaten bekend had gemaakt. Gevraagd of u daarna geen telefonisch contact meer had gehad met hem, ontkende u dit en vroeg zich af wat hij nog tegen u had moeten zeggen. (CGVS, p.22) Geconfronteerd met uw aanvankelijke verklaringen, gaf u dan weer opnieuw aan dat u hem nog wel had gesproken aan de telefoon, namelijk voor u uw huis verliet na de bedreigingen. (CGVS, p.22) Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid echter niet op.

De bovenstaande inconsistenties raken aan de kern van de door u voorgehouden problemen op school, met name het vermeende gewicht van uw beslissing om de student in kwestie niet te laten slagen en uw vermeende contacten met de directeur van de school nadat u bedreigd zou zijn geweest. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de vermeende problemen op uw werk.

Bovendien is ook uw houding nadat u bedreigd zou zijn bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit. U bevestigde dat het mogelijk is dat de school na uw plotse afwezigheid vanaf het einde van april alsnog stappen heeft ondernomen om de student te laten deelnemen aan het eindexamen, en verwees hierbij naar de macht van de milities. (CGVS, p.24) Daarenboven blijkt uit uw verklaringen geenszins dat de directeur achter uw beslissing stond om de student niet te helpen. (CGVS, p.16, 23) Ondanks deze reële mogelijkheid hebt u nagelaten om u nog te informeren over wat er verder met deze student is gebeurd. U bent niet meer terug naar de school gegaan en hebt evenmin de directeur of collega's gecontacteerd. (CGVS, p.19, 24) Gelet op het feit dat uw problemen begonnen zouden zijn met uw beslissing om een student een onvoldoende te geven voor uw vakken waardoor deze niet zou kunnen meedoen met het eindexamen; en gelet op het feit dat u omwille hiervan ernstig bedreigd zou zijn; is het weinig geloofwaardig te noemen dat u niet minstens een poging zou ondernemen om te informeren naar de uiteindelijke afloop van de zaak van deze student, te meer daar u op het moment van het eindexamen nog in Irak verbleef. Het is bovendien ook weinig aannemelijk te noemen dat u de directeur van de school niet op de hoogte zou hebben gebracht van uw beslissing om niet meer terug te keren naar uw job; een beslissing die u al eind april zou hebben genomen. (CGVS, p.23-24)

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat het evenmin overtuigt dat u niet de volledige naam van de student die aan de oorzaak van uw problemen zou liggen, kent. U stelde dat “[jullie] geen familienamen krijgen”. Daardoor zou u hem enkel kennen als Tha'er Mohammed. (CGVS, p.14) Dat u als docent en lid van de commissies verantwoordelijk voor het opstellen van de vragen en het verbeteren van de examens (CGVS, p.13) niet de beschikking zou hebben gehad over de volledige namen van uw studenten, is niet aannemelijk te noemen.

Verder dient eveneens vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt de vermeende problemen van uw echtgenoot aannemelijk te maken.

Meer bepaald werden er onaannemelijke elementen vastgesteld in uw verklaringen, alsook inconsistenties tussen uw verklaringen en het door u neergelegde document van de politie.

U verklaarde dat uw man het betreffende huis had gekocht van een vrouw die zelf in het huis woonde. Zij zou dit huis hebben gekocht met een soort van hypotheeklening van de overheid. Omdat zij de lening niet zou hebben terugbetaald, zou de regering het huis verbeurd verklaard hebben, i.e. de regering had dit huis van haar afgenomen. Volgens u zou deze verbeurdverklaring plaatsgevonden hebben voordat uw man dit huis kocht. Uw man zou dit echter pas vernomen hebben toen hij de eigendomsoverdracht ging registreren. (CGVS, p.27) Dit alles is weinig aannemelijk te noemen. Indien het huis werkelijk eigendom was geworden van de regering – u gaf zelf aan dat de regering huizen verbeurd verklaart om ze daarna terug te verkopen (CGVS, p.27) – kon de vrouw dit huis zelf niet verkopen. Dat uw

echtgenoot, die tien jaar ervaring zou hebben in vastgoed en een eigen makelaarsbureau had (CGVS, p.8), bovendien niet zou hebben nagegaan wie de wettelijke eigenaar was van het huis alvorens een koop af te sluiten, is geenszins aannemelijk te noemen. Hiermee geconfronteerd stelde u dat men pas verneemt over een eventuele verbeurdverklaring als men de koop gaat registreren. (CGVS, p.27) Het is net deze volgorde van handelingen die niet aannemelijk is voor een professionele (ver)koper van vastgoed met jaren ervaring. Bovendien rijst de vraag hoe uw man via de rechtbank alsnog wettelijk eigenaar kon worden van het huis in kwestie indien hij een koopovereenkomst had gesloten met een persoon die het huis niet in bezit had (CGVS, p.28). Gevraagd of men in een dergelijk geval überhaupt eigenaar kan worden, stelde u enkel dat makelaarskantoren “zo maar een contract [kunnen] schrijven zonder consequenties”. Dit vormt evenwel geen verklaring waarom de rechtbank zou beslissen het huis aan uw man toe te kennen.

Voorts is het weinig aannemelijk te noemen dat uw man pas in 2014 zou hebben geïnformeerd bij de bureaus van het huis dat hij had gekocht wie de personen waren die er in verbleven. Blijkens uw verklaringen zou uw man gewacht hebben tot na het vonnis van de rechtbank dat hem het huis toegekend had in 2014 – een procedure die ongeveer een jaar zou hebben geduurd (CGVS, p.28) – om te informeren bij de bureaus wie er in feite in jullie huis verbleef, en dit nadat ze geweigerd hadden om het huis te verlaten. (CGVS, p.29-30) Echter, ook voor dit vonnis zou uw man de bewoners al gevraagd hebben om te vertrekken, wat zij geweigerd zouden hebben. (CGVS, p.28) Dat uw man in dit geval; en gelet op het feit dat het huis in jullie ogen jullie eigendom was; ongeveer een jaar zou wachten om te informeren wie er in het huis verblijft, is weinig aannemelijk te noemen. Hiermee geconfronteerd, stelde u enkel dat informeren geen zin had. (CGVS, p.24) Dit is niet overtuigend.

Ten slotte dient er nog te worden gewezen op discrepanties tussen uw verklaringen en de inhoud van het document van de politie, dat verband houdt met de vermeende problemen van uw man. In het voormelde document worden drie personen die bedreigingen zouden hebben geuit met naam genoemd. U ontkende echter in eerste instantie dat er iemand uitdrukkelijk genoemd werd in dit document. Toen u er daarna op gewezen werd dat er wel degelijk specifieke namen vermeld staan in het document, stelde u dat enkel de naam van de eigenaar, Haqqi Ismail, vermeld staat maar niet van de bedreigers. (CGVS, p.31) U had eerder in het gehoor een vrouw genaamd Harbiya Haqqi Ismail genoemd als persoon van wie uw man het huis had gekocht. (CGVS, p.8) Dit klopt evenmin met de inhoud van het document. Dit spreekt immers van een zekere Hammoud Haqqi Ismail die huurder is maar ook bedreigingen zou hebben geuit tegenover uw man. Ook zijn zonen worden met naam genoemd. (CGVS, p.12) Uw verklaringen bleven bijgevolg in tegenspraak met het document. Dat uw verklaringen niet overeenkomen met de inhoud van een document dat u neergelegd hebt ter ondersteuning van uw asielrelaas, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van dit relaas.

Voorts moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Irakese documenten bijzonder relatief. Gelet op de voormelde informatie; op het gebrek aan aannemelijke verklaringen ter zake; en de vaststelling dat uw verklaringen over dit document tegengesproken worden door de inhoud ervan; kan dit document geenszins volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden feiten te herstellen.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen, dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld

nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw zonen, onvolledige kopieën van jullie internationale paspoorten, uw kieskaart, jullie rantsoenkaart, de woonstbewijzen van uw man, en de vertaling van jullie huwelijksakte bevatten enkel gegevens betreffende jullie identiteit, familieband en afkomst uit Bagdad. Geen van deze zaken wordt op dit moment door mij in twijfel getrokken. Uw lidkaarten van de onderwijsvakbond en ingenieursvakbond en diploma staven uw academische carrière en vormen een begin van bewijs van uw verklaringen dat u leraar bent geweest. Ook dit wordt niet in twijfel getrokken. De kopie van het diploma van uw man staven enkel zijn academische opleiding. De enveloppes van DHL tonen enkel aan dat er u bepaalde zaken zijn opgestuurd vanuit Irak, zonder dat de precieze inhoud ervan bekend is. Het document van de politie ten slotte, werd eerder reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel aan als volgt:

“Schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (B.S. 31.12.1980, hierna Vreemdelingenwet).

-Schending van art. 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28.07.1957, goedgekeurd bij Wet van 26.06.1953 (B.S. 04.10.1953, hierna Conventie van Genève).

-Schending van art. 1 (2° van het Protocol betreffende de Status van vluchtelingen dd. 31.01.1967, goedgekeurd bij Wet van 27.02.1967 (B.S. 03.05.1969).

09.

Doordat het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en staatslozen stelt dat uit de door verzoekster aangebrachte elementen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Terwijl overeenkomstig art. 1 (A) 2 van de Conventie van Genève een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van de bedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenstaande vrees, niet wil terugkeren.

10.

Dat “daden van vervolging” in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet die daden zijn die ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 EVRM;

Dat het element “vrees voor vervolging” een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling behelst.

11.

Dat het element “gegronde vrees voor vervolging” in voormelde definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging op grond van één van de in de Conventie van Genève vermelden redenen is;

De vrees tot vervolging moet gefundeerd zijn, of zoals de vaste beroepscommissie het destijds stelde:

« ...que ce n'est pas seulement l'état d'esprit de l'intéressé qui détermine la qualité de réfugié mais que cet état d'esprit doit être fondé sur une situation objective » (VBV 1° kamer nr. R 379,27 februari 1992, aangehaald in D. VAN HEULE, Vluchtelingen, Mys en Breesch, Gent, 1999,89).

12.

Dat hierbij verwezen kan worden naar D. VANHEULE, *Vluchtelingen: een overzicht na de Wet van 06.05.1993*, Gent, Mys & Breesch, 1993, nr. 32 -36, die stelt:

“De vrees voor vervolging zal enkel tot erkenning kunnen leiden indien deze vrees ook gegrond is, in acht genomen de bestaande toestand in het land van herkomst. Het bestaan van het door de asielzoeker ingeroepen risico van vervolging moet aldus worden bewezen. De bewijslast rust aldus op de kandidaat-vluchteling, die er alle belang bij heeft om een dergelijk dossier samen te stellen dat zowel alle bewijzen bevat van de persoonlijke gebeurtenissen als bewijselementen die de gegrondheid van de vrees kunnen staven.

De bewijslast gaat evenwel niet zo ver dat de kandidaat-vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn. Het volstaat dat de kandidaat-vluchteling het bestaan van de objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging.”

13.

Dat het CGVS in casu stelde dat:

“Wat betreft de problemen die u gekend zou hebben op uw werk, dient vooreerst vastgesteld te worden dat er meerdere inconsistenties in uw verklaringen werden vastgesteld”

En:

“Verder dient eveneens vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt de vermeende problemen van uw echtgenoot aannemelijk te maken.”

14.

De argumentatie van het CGVS overtuigt niet.

Het CGVS stelt zich in de eerste plaats vragen naar het puntensysteem van de school in kwestie en voor hoeveel vakken de student in kwestie (oorzaak van de bedreigingen) uiteindelijk al dan niet was geslaagd.

Ten onrechte stelt het CGVS dat verzoekster hieromtrent tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd.

15.

Verzoekster heeft wel degelijk een coherent antwoord gegeven op de gestelde vragen:

- de student in kwestie was oorspronkelijk gebuisd voor alle vakken

- geconfronteerd met deze cijfers hebben de overige leerkrachten en waarschijnlijk onder druk van de directeur hun oorspronkelijke punten aangepast waardoor de student van de weeromstuit voor vijf vakken was geslaagd.

- verzoekster die de basisvakken doceerde diende ook haar punten aan te passen, doch weigerde dit, ondanks de druk die van bovenaf werd uitgeoefend.

- ingevolge deze weigering kon de student in kwestie in de gegeven omstandigheden niet deelnemen aan het eindexamen, reden waarom zijn familieleden verzoekster en haar gezin uiteindelijk hebben bedreigd.

Verzoekster heeft op de aanvullende vragen van het CGVS, telkens aanvullende informatie gegeven. Alle vragen van het CGVS werden zonder aarzelen beantwoord, doch het is vanzelfsprekend dat verzoekster afhankelijk is van de vragen die zij werd voorgeschied.

Verzoekster kan uiteraard pas een volledig beeld geven van de situatie indien haar de juiste vragen worden gesteld, hetgeen terloops het interview gebeurde.

Op de vraag van het CGVS voor hoeveel vakken de student in kwestie was geslaagd was het correcte antwoord: nul vakken.

Dat de punten vervolgens op een artificiële wijze werden aangepast was op dat ogenblik geen antwoord op de gestelde vraag. Dit maakte deel uit van een volgende vraag, waar verzoekster zonder verpinken op heeft geantwoord.

Verzoekster benadrukt dat het interview in kwestie heeft geduurd van 9.08 uur tot 13.13 uur, zijnde meer dan 4 uren. Er werden tientallen vragen aan haar gesteld waarop zij telkenmale een zo volledig mogelijk antwoord heeft proberen te geven.

Indien het CGVS twijfels heeft bij het puntensysteem zoals dit door verzoekster werd geschetst dient zij te bewijzen dat verzoekster hieromtrent leugenachtige verklaringen zou hebben afgelegd.

Verzoekster stelt vast dat het CGVS geen enkele bijkomende research heeft gedaan naar het puntensysteem van een doorsnee middelbare school in Bagdad.

Op basis van speculaties en het uitpikken van bepaalde passages in een 4 uur durend interview besluit het CGVS dat verzoekster inconsistente verklaringen heeft afgelegd.

Zij projecteert het beeld van een perfect werkende Vlaamse school op een door corruptie gedreven onderwijssysteem zoals in Bagdad om vervolgens te poneren dat de verklaringen van verzoekster inconsistent zijn en zij haar twijfels heeft bij de door verzoekster beweerde corruptie.

Nochtans stelt het CGVS is in de huidige bestreden beslissing letterlijk:

“Voorts moet worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er in Uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.”

Op basis van deze stelling heeft het CGVS twijfels bij de talrijke documenten die door verzoekster werden voorgelegd maar wanneer verzoekster duidelijk aangeeft dat haar school in kwestie corrupt was en door de andere leerkrachten punten werden aangepast uit het CGVS haar twijfels.

Van een inconsistente houding gesproken.

Het CGVS trekt het element van corruptie enerzijds in twijfel wanneer dit door verzoekster wordt aangehaald als voornaamste reden voor haar vrees voor vervolging maar gebruikt ditzelfde argument van corruptie anderzijds zelf om de herkomst van de documenten van verzoekster in twijfel te trekken, zonder enig nauwkeurig onderzoek.

Dergelijke handelswijze maakt het voor verzoekster quasi onmogelijk om zich op een behoorlijke manier te verdedigen en haar vluchtrelaas weer te geven.

Corruptie in deze context betekent net dat voor bepaalde handelingen en gebeurtenissen geen logische verklaring kan worden gegeven. Verzoekster stelt op het ene moment vast dat een bepaalde leerling voor alle vakken is gebuisd en het volgende ogenblik plots voor vijf vakken is geslaagd.

Verzoekster die niet wenste toe te geven aan deze corrupte werkwijze en aldus geen betrokken partij was kan uiteraard geen eenduidige verklaringen geven. Dat verzoekster niet voor elk detail een pasklare verklaring geeft kan haar niet worden verweten.

Dit bewijst geenszins dat verzoekster haar standvastige leven zomaar zou opgeven zonder gegronde reden, wel integendeel.

Wanneer verzoekster wordt geconfronteerd met bedreigingen en het gevoel had dat ook de directeur van de school op de hoogte was van deze corrupte handelswijze is het vanzelfsprekend dat verzoekster op het ogenblik dat zij beslist om te vluchten geen contact meer opneemt met haar directeur.

Het kwaad was toen immers reeds geschied.

16.

Het CGVS stelt verder dat verzoekster er niet in geslaagd is om de problemen van haar echtgenoot aannemelijk te maken.

Vooreerst benadrukt verzoekster dat zij niet tot in de details op de hoogte was en is van de problematiek met betrekking tot het door haar echtgenoot aangekochte huis.

Feit is dat er door haar echtgenoot in de eerste plaats een gerechtelijke procedure werd gevoerd tegen de overheid met betrekking tot een eigendomsdiscussie die uiteindelijk in het voordeel van de echtgenoot van verzoekster werd beslecht.

Vervolgens werden zij geconfronteerd met de vaststelling dat militieleden van het Mahdi-leger het huis in kwestie hadden ingenomen.

Enig opzoekwerk omtrent dit militieleger leert dat dit leger onder andere de Imam Alimoskee in Najaf in augustus 2004 had bezet. Het is een concreet bestaand Iraakse militie die van weinig terug deinst maar waar het CGVS amper aandacht aan heeft besteed zodat het maar zeer de vraag is of het CGVS ter zake enig onderzoek heeft gevoerd.

De echtgenoot van verzoekster heeft vervolgens een klacht ingediend bij de lokale politie omdat hij door deze militieleden werd bedreigd. Dat verzoekster niet volledig op de hoogte is wie welke bedreigingen heeft geuit en tegen wie de klacht gericht was is niet geheel onlogisch nu deze bedreigingen rechtstreeks aan haar echtgenoot werden gericht.

Uit het loutere feit dat verzoekster niet alle namen had vermeld die wel op de klacht werden vermeld besluit het CGVS geheel ten onrechte dat het ganse relaas met betrekking tot de woning en de bedreigingen weinig geloofwaardig is.

17.

Fundamenteel komt de beoordeling van de gegrondheid van de vrees neer op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van het risico voor vervolging;

De bevoegde overheid moet uitmaken of het bestaan van een risico op vervolging van de betrokkene op grond van de door hem of haar aangehaalde feiten redelijkerwijze kan worden aanvaard in acht genomen de objectieve gegevens die over het land van herkomst bekend zijn.

De bestreden beslissing vermeldt nochtans duidelijk dat het geweld in de provincie Bagdad plaatsvindt onder de vorm van terreuraanslagen en mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Dat het middel derhalve ernstig is.

BESLUIT

In hoofde van Verzoekster bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk.

Geheel ten onrechte was de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster geen risico op "vervolgging" loopt in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dat de Commissaris – generaal voor de Vluchtelingen en Staatslozen in de bestreden beslissing aldus de Conventie van Genève schendt door vast te stellen dat Verzoekster niet zou voldoen aan de criteria die werden vastgelegd in de Conventie van Genève en aan de criteria voor subsidiaire beschermingsstatus.

Dat het middel derhalve ernstig is."

2.1.2. Verweerder legt in een aanvullende nota de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van Cedoca van 31 maart 2016 voor.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoekster aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.3. In het verzoekschrift komt verzoekster, wat de eigen problemen betreft, niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd dat de Commissaris-generaal bijkomend onderzoek diende te voeren naar het puntensysteem in een school in Bagdad, aangezien verzoeksters verklaringen over de voorgehouden problemen niet geloofwaardig zijn. Verzoekster laat overigens de motieven ongemoeid met betrekking tot haar verklaringen over (i) het contact dat zij heeft gehad met de directeur nadat zij de student had geconfronteerd met zijn punten, (ii) verzoeksters houding waarbij zij zich niet heeft geïnformeerd naar wat er verder met de student is gebeurd en de directeur niet op de hoogte heeft gebracht dat zij de beslissing had genomen om niet meer terug te keren naar haar job, alsook (iii) het feit dat verzoekster niet de volledige naam kent van de betrokken student. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen. Waar verzoekster nog kritiek uit op het feit dat de Commissaris-generaal op basis van objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 11, nr. 2) stelt allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen, benadrukt de Raad dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben in het kader van geloofwaardige verklaringen. Het is geenszins inconsistent dit motief op te nemen in de bestreden beslissing.

Wat de voorgehouden problemen betreft die voortvloeien uit het werk van haar echtgenoot, merkt de Raad op dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Verzoekster slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande voldoet verzoeksters asielrelaas niet aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel vervat in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 11) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de

veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het Hof van Justitie bracht in het arrest van 30 januari 2014 (Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, C-285/12) in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoekster, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is de gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen.

Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze beoordeling vindt immers ook steun in de meest recente COI Focus *“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 31 maart 2016 van Cedoca, die in een aanvullende nota door de Commissaris-generaal werd voorgelegd.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP